

Autor: Pere Alberc i Vila

Títol: El bon jorn

Estil/moviment artístic: Renaixement

Cronologia: Segles XV-XVI

Tímbrica: vocal a cappella

Gènere: "ensalada", són composicions de 4 o 5 veus destinades a la diversió dels cortesans i que eren importants als palaus. Es barretjen idiomes distints (en aquest cas llatí, català i castellà), estils distints (religiós, profà) i textures distintes. Eren de caràcter festiu i humorístic. La denominació es deu als elements heterogenis que la integren.

Tema: És una sàtira sobre un devot que sempre té molt de fred i que per anar a missa arriba a vestir-se de forma ridícula per no faltar-hi. Sovint les ensaladas estan ambientades en Nadal.

Textura: les distintes textures s'associen a diferents estils:

Homofonia: a les tornades: imita l'estil profà cult (villancico)

Monodia (estrofes): imita un estil profà popular

Monodia (penúltim vers): imita el cant gregorià

Contrunt imitatiu (darrer vers): imita la música polifònica religiosa (motet)

Ritme: alternen quaternari (tornades), ternari (estrofes) i ritme no marcat (coda)

Estructura. Alterna una tornada de dos versos amb estrofes de 4. Al final, dos versos en llatí serveixen de coda.

ABACAD

No lo puedo dezir, dezire,
no lo puedo dezir de risa.

Oíd un quënto donoso
d'un padre muy virtuoso
aunque de frío medroso
según veréys en su guisa.

No lo puedo dezir, dezire,
no lo puedo dezir de risa.

Dizen qu'el padre Molines,
por no faltar a Maytines,
se puso por escarpines,
set llansols y una camisa.

No lo puedo dezir, dezire,
no lo puedo dezir de risa.

Lectatus sum in his quae dicta sunt mihi:
In domum Domini ibimus.